

Arrest

**nr. 151 013 van 19 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2015 met referentnummer 54648.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die loco advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor vervolging jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, en het feit in India geen bescherming te kunnen genieten en er gediscrimineerd te worden.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 141 374 van 19 maart 2015 omdat daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, India kan worden beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: kopieën van een brief van de “Tibetan Settlement Office”, van haar “Registration Certificate”, van haar “hukou” (gezinsregistratieboekje), van haar identiteitskaart en van die van haar vader en moeder, haar originele IC, een verklaring over haar asielmotieven, het artikel “Tibetan Refugees’ Rights and Services” in India gepubliceerd in Human Rights and Services in India en het rapport “Tibetan Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India” van september 2011.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekster haar huidige asielaanvraag vooral steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, benadrukt dat deze asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat India als 'eerste land van asiel' kan worden gezien, en erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Vastgesteld wordt dat verzoekster enerzijds verwijst naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, maar dat zij nu o.a. ook verklaart dat zij Tibet verliet omwille van de repressie en discriminatie van de Tibetanen. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster bij de behandeling van haar eerste asielaanvraag nergens verklaarde dat zij Tibet verliet omwille van de repressie en discriminatie van Tibetanen. Verder wordt opgemerkt dat verzoekster de redenen die zij nu inroept waarom zij niet naar India zou kunnen terugkeren, zijnde dat zij zou worden vervolgd omdat zij over een "valse" RC en IC -met een andere identiteit, geboorteplaats en ouders- beschikt helemaal niet heeft ingeroepen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal stelt dienaangaande tevens vast dat de naam in verzoeksters RC, K.W., niet echt een valse naam is, maar een naam die haar familie ook al voor haar gebruikte, zoals zij aangaf tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Bovendien is, zo luidt de beslissing, verzoeksters zogenaamde vrees voor vervolging omwille van het beschikken van een RC en IC met foutieve valse gegevens in tegenspraak met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat Tibetaanse asielzoekers die in India hebben verbleven en wiens RC na een verblijf in het buitenland is vervallen alsnog opnieuw een IC kunnen verkrijgen, en dat Tibetanen die destijds valse gegevens opgaven om een RC te verkrijgen hun RC kunnen laten regulariseren bij de bevoegde diensten, waarna een andere IC kan worden aangevraagd. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeksters nieuwe verklaringen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als haar geschreven verklaringen op bepaalde punten, zoals o.a. haar kort verblijf in Polen, in tegenspraak zijn met haar eerdere verklaringen. Verzoeksters geschreven verklaringen zijn ook op verscheidene punten in tegenspraak met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, aldus de commissaris-generaal die er voorts op wijst dat verzoekster in India niet enkel over een verblijfsstatus beschikte met de eraan verbonden rechten zoals beschreven in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, maar dat zij in India volgens de documenten die zij neerlegde ook officieel kon huwen en er hun kind konden laten registeren. Betreffende verzoeksters verklaring dat zij geen steun ontving van de Tibetaanse overheid in ballingschap wordt gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Tibetaanse overheid in ballingschap de Tibetaanse ballingen goed omkadert, ook al geeft ze slechts financiële steun in heel specifieke gevallen, en heel wat Tibetanen in India zijn tewerkgesteld in heel diverse economische sectoren. Met betrekking tot verzoeksters vrees dat zij vanuit India niet kan terugkeren naar Tibet om haar familie te bezoeken wordt erop gewezen dat dit reeds werd besproken tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Aangaande de nieuwe documenten die verzoekster neerlegt wordt opgemerkt dat deze stukken niet vermogen de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal in positieve zin om te buigen. Er wordt in dit verband o.a. vastgesteld dat de kopieën van verzoeksters RC, haar IK en die van haar ouders en haar "hukou" maar een beperkte bewijswaarde hebben, de kopie van het attest van de "Tibetan Settlement Office" (CTA) in tegenspraak is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en haar originele IC aantoonde dat zij vrijwillig naar India kan terugreizen, en deze wel een uitreisstempel bevat d.d. 13 september 2012, maar geen inreisstempel van Polen, noch een visum.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoekende partij haar betoog en de talrijke als bijlage aan verzoekschrift gevoegde stukken omtrent haar inburgerings- en arbeidsactiviteiten in België, hebben geen van allen betrekking op haar land van

herkomst, de Volksrepubliek China, of haar eerste land van asiel India, en/of op haar verklaarde problemen in en vrees jegens die landen. Een integratie in het gastland is niet van belang bij het beoordelen van een asielaanvraag.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezins- of privéleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde brief van de Tibet Office d.d. 21 februari 2014 is algemeen van aard en heeft op generlei wijze betrekking op verzoekende partij. Dit schrijven wijzigt dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat het CGVS vooringenomen was bij de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekende partij wijst er op dat zij in Indië in een preciaire

situatie moet leven en dit geen eerste land van asiel is. Verzoekende partij wijst er op dat zij nieuwe elementen heeft ingediend over de Tibetanen in Indië (150p.) die moeten nagelezen worden. Verzoekende partij besluit dat zij tevens vrees koestert omdat zij valse Indische documenten heeft gebruikt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 juli 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielmotieven en het verwijzen naar de algemene situatie van Tibetanen in India, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Inzoverre zij benadrukt dat zij nieuwe elementen heeft ingediend over de Tibetanen in Indië (150p.) die moeten nagelezen worden, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing hierover het volgende heeft uiteengezet: *“Over het artikel van “Tibetan Refugees’ Righgts and Services” merk ik op dat het geen datum van publicatie bevat. In elk geval dateert de laatste bron waarop het artikel zicht baseert van 2010. Aan het dossier is veel recentere informatie toegevoegd over dezelfde problematiek die een heel ander licht werpt op de situatie van de Tibetaanse gemeenschap in India die de laatste jaren in de positieve zin is geëvolueerd. Dat laatste geldt ook voor het artikel van het Tibetan Justice Center, dd. september 2011 dat bovendien werd verwerkt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waarnaar ik hierboven meermaals verwijs.”*

Ook de Raad is na nalezing van de desbetreffende informatie dezelfde mening toegedaan.

Waar verzoekende partij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met vooringenomenheid haar nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht, kan zij allerminst worden gevolgd. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS